

Arrest

nr. 106 853 van 17 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 5 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 juli 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 september 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 30 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 januari 2012 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van de verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar vader, van Belgische nationaliteit.

Op 9 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 augustus 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.01.2012 werd ingediend door:

Naam: M.

Voornaam: S. N.

Nationaliteit: Ghanese

Geboortedatum: 10.08.1988

Geboorteplaats: Accra

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt als bewijs hiervan een verklaring op eer voor. Deze verklaring op eer is geen afdoende bewijs aangezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan gecontroleerd worden.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon:

betrokkene legt twee stortingsbewijzen voor als bewijs. De meest recente storting dateert echter van 10.08.2010.

Aangezien er geen bewijzen werden voorgelegd voor de periode tussen 10.08.2010 en heden, zijn deze stortingen niet recent genoeg om aan te tonen dat betrokkene ook in de zes maanden voor de aanvraag ten laste was van haar vader.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster in de syntheseseminarie het volgende uiteen:

“Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé- en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster.”

3.2 Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzoudhi v. Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, *Yildiz v. Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, *Niemietz v. Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, *Conka v. België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad herinnert eraan dat wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het privé- of gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een geval waar de verzoekster om een eerste toelating tot verblijf verzoekt. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er steeds aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani v. Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi v. Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim v. België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in

het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim v. België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft verwijst verzoekster naar de band met haar vader, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Het Hof beperkt het begrip “gezinsleven” in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani* (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekster, die vijftientwintig jaar oud is, toont deze afhankelijkheid evenwel niet aan.

Verzoekster stelt dat zij sedert januari 2011 bij haar vader verblijft. Zij heeft evenwel pas op 11 januari 2012 een aanvraag van de verblijfskaart ingediend. Hoewel bij een woonstcontrole inderdaad werd vastgesteld dat verzoekster samenwoont met haar vader, laat verzoekster, buiten deze samenwoning, echter na aannemelijk te maken dat zij heden financieel of op een andere manier afhankelijk is van haar vader. Dit terwijl het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32). Het loutere gegeven dat verzoekster en haar vader staan ingeschreven op het zelfde adres is dus geen bewijs van het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en verzoekster slaagt er niet in om enig ander bewijs te leveren dat daar anders over zou doen denken.

Verzoekster beweert een leven te hebben opgebouwd in België maar brengt op geen enkele wijze concrete bewijzen aan van het bestaan of de ontwikkeling van een privéleven in België. Dit is dus evenmin aangetoond.

Zelfs indien zou moeten worden verondersteld dat verzoekster effectief een gezinsleven heeft met haar vader, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven verder te zetten of te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster in de synthesesamenvatting het volgende uiteen:

“Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoeksters verblijf sedert januari 2011 in België, met haar familiale en sociale bindingen met België, met haar samenwoning met haar vader in België, ...

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

3.4 De Raad wijst erop dat de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de gezinsherenigingsrichtlijn) geen directe werking toekomt, nu ze is omgezet in federale wetgeving, meer bepaald in de artikelen 10 e.v. van de vreemdelingenwet. De vermeende schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze, zoals in casu, werd omgezet in de interne wetgeving. De verwijzing naar de gezinsherenigingsrichtlijn is derhalve niet dienstig.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de gezinsherenigingsrichtlijn niet van toepassing is op de verzoekster. Artikel 1 van deze richtlijn bepaalt dat het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Artikel 2 c) van deze richtlijn bepaalt dat de “*gezinshereniger*” de onderdaan is van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.

In casu wenst verzoekster gezinshereniging te verkrijgen met haar Belgische vader, niet met een onderdaan van een derde land die wettig in België verblijft. Zij kan zich bijgevolg niet met goed gevolg beroepen op de gezinsherenigingsrichtlijn.

Verzoekster toont verder ook niet aan dat de verwerende partij, bij het beoordelen van de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, op grond van andere regels of beginselen een uitgebreider onderzoek had moeten voeren naar de concrete omstandigheden waarin zij zich bevindt.

De verwerende partij heeft niet onwettig gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing, en voor zover verzoekster in dit middel wijst op haar verblijf in België sinds januari 2011, haar familiale en sociale bindingen met België en haar samenwoning met haar vader, kan worden gewezen op wat bij de beoordeling van het eerste middel werd gesteld. Een schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster nog stelt dat zij had moeten worden uitgenodigd voor een verhoor voorafgaand aan de bestreden beslissing, dient in eerste instantie te worden gesteld dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “*De hoorplicht*” in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

In dezelfde context moet worden benadrukt dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekster kan zich niet met goed gevolg op een schending van de hoorplicht of op het beginsel van de rechten van verdediging beroepen.

De keuze, ten slotte, die een bestuur in de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster met haar uiteenzetting een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, dient erop te worden gewezen dat dit beginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520), hetgeen in casu niet het geval is.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoekster in de synthesememorie het volgende uiteen:

“Dat verweerder geenszins motiveert waarom de door verzoekster neergelegde verklaring op eer niet kan aanvaard worden als bewijs dat verzoekster in haar land van herkomst onvermogen was.

Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, gebaseerd op het feit dat de verklaring op eer niet kan aanvaard worden, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent.

Dat verzoekster, die de verklaring heeft neergeschreven, gekend is en gehoord kan worden.

Dat verzoekster in haar bijgaand schrijven gericht aan verweerder uitdrukkelijk heeft verklaard dat het voor haar onmogelijk is om in Ghana een attest van onvermogen te bekomen, mede gelet op het feit dat zij reeds sedert december 2007 Ghana heeft verlaten.

Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen’.

Dat dit in casu geenszins is gebeurd.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de motivatie van verzoekster in haar begeleidend schrijven gericht aan verweerder.

Dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom met de argumenten van verzoekster in haar begeleidend schrijven geen rekening dient te worden gehouden.

Dat verweerder heeft nagelaten de argumenten van verzoekster, waarom het voor haar heel moeilijk is om een bewijs van onvermogen in haar land van herkomst te bekomen, te weerleggen.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat voorts verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de vaststelling dat verzoekster sedert januari 2011 te Gent inwoont bij de referentiepersoon.

Dat derhalve verzoekster als ten laste van de referentiepersoon dient te worden beschouwd.

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, een onderzoek diende te verrichten.

Dat dit in casu niet is gebeurd.

Dat tenslotte verweerder geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom de door verzoekster neergelegde overschrijvingsbewijzen (waaruit blijkt dat de referentiepersoon haar geld stortte) niet kunnen beschouwd worden als bewijs dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat verzoekster in haar bijgaand schrijven gericht aan verweerder uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij voor haar komst naar België drie jaar in Italië heeft verbleven.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de motivatie van verzoekster in haar begeleidend schrijven gericht aan verweerder.

Dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom met de argumenten van verzoekster in haar begeleidend schrijven geen rekening dient te worden gehouden.

Dat verweerder heeft nagelaten de argumenten van verzoekster, waarom het voor onmogelijk is bijkomende stortingsbewijzen neer te leggen, te weerleggen.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.”

3.6 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, 5° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat zij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst, nu zij enkel een verklaring op eer voorlegt en niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon, aangezien zij enkel stortingsbewijzen voorlegt die niet recent genoeg zijn. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht is dan ook niet aangetoond.

Verzoekster voert daarnaast de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient in casu onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 40ter juncto 40bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen : (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Opdat verzoekster, die ouder is dan eenentwintig jaar, in voorliggende zaak een recht op verblijf van meer dan drie maanden zou kunnen laten gelden, dient zij – gelet op voormelde bepalingen – aan te tonen dat zij ten laste is van haar Belgische vader die zij stelt te willen vervoegen.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht, waarbij dient te worden nagegaan of er sprake is van “een situatie van reële afhankelijkheid” van een familielid en de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaat (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia, 35 en 37).

Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden tot langdurig verblijf levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot langdurig verblijf afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt en vraagt over te leggen.

Het staat niet ter discussie dat verzoekster bij haar aanvraag van de verblijfskaart een verklaring op eer heeft voorgelegd en twee stortingsbewijzen. Verzoekster meent dat in de bestreden beslissing

onvoldoende is gemotiveerd waarom deze stukken niet afdoende aantonen dat zij onvermogen is in het land van herkomst en ten laste is geweest van haar vader. Verweerder heeft evenwel toegelicht waarom deze stukken niet als bewijs kunnen worden aanvaard dat verzoekster ten laste is van haar vader en verzoekster toont niet aan dat de wijze waarop verweerder deze stukken apprecieerde incorrect of kennelijk onredelijk is. Het is niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat de verklaring op eer, te meer nu deze door verzoekster zelf is afgelegd, geen afdoende bewijs kan zijn aangezien de verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden gecontroleerd. Evenmin is het kennelijk onredelijk om te concluderen dat de twee stortingsbewijzen, waarvan de meest recente storting dateert van 10 augustus 2010, niet afdoende aantonen dat zij in het verleden ten laste is geweest van haar vader, nu deze niet recent genoeg zijn om aan te tonen dat zij ook in de zes maanden voor de aanvraag ten laste was van haar vader. Verzoekster toont niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de verwerende partij om te eisen dat zij recentere documenten zou neerleggen om aannemelijk te maken dat zij voor haar aanvraag ten laste was van haar vader, te meer nu ook wordt gesteld dat als bewijs van onvermogen slechts een verklaring op eer wordt voorgelegd, waaromtrent wordt gemotiveerd dat zij niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst en het dus niet om een bewijs gaat. De Raad ziet niet in hoe de verwijzing van verzoekster naar het feit dat zij voor haar komst naar België drie jaar in Italië heeft verbleven en in Ghana onmogelijk een attest van onvermogen kan verkrijgen en sinds januari 2011 samenwoont met haar vader, afbreuk kan doen aan de correcte en kennelijk redelijke motieven in de bestreden beslissing, nu verzoekster hiermee geenszins aantoonde dat zij op het ogenblik dat zij om gezinshereniging verzocht de materiële ondersteuning nodig had van haar vader teneinde in haar basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of in het land herkomst. Door louter voor te houden dat zij voor haar komst naar België in Italië verbleef en in Ghana geen attest van onvermogen kan verkrijgen, toont zij dan ook niet aan dat zij effectief ten laste is van haar vader.

Waar verzoekster verwijst naar het samenwonen met haar vader kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip "*ten laste*" (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia, alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "*te hunnen laste komen*" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yuning Jia t. Migrationsverket, 2007, 43). De Raad acht het hierbij derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neergaande lijn waarbij artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van de Unie die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de descendent dat zij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. Aldus dient op het ogenblik dat het familielid verzoekt om een hereniging met de EU-onderdaan, de afhankelijkheidssituatie reeds te bestaan in het land van herkomst.

De beschouwingen van verzoekster laten dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht blijken derhalve niet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Hierbij dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de vreemdeling die een aanvraag tot verblijfskaart van familielid van een EU-onderdaan indient dus toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van de aanvraag en de nodige bewijsstukken voor te leggen. Waar verzoekster verwijst naar haar begeleidend schrijven waarin zij stelt dat zij geen bezittingen heeft in Ghana en "*het (...) heel moeilijk (is) om hiervan een bewijs vanuit Ghana voor te leggen*", voldoet dit niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, nu zij niet betwist als bewijs een verklaring van eer voor te leggen

en twee niet recente stortingsbewijzen. Voorts maakt verzoekster niet aannemelijk dat en welke stukken door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd. Uit wat voorafgaat, blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris terecht kon concluderen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid in neergaande lijn van een Belg. De motivering in de beslissing volstaat en op verweerder rust niet de verplichting om verzoeksters argument, met name dat het heel moeilijk is om een bewijs van onvermogen in haar land van herkomst te verkrijgen, te weerleggen. Een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster opnieuw de schending van de rechten van verdediging aanvoert, kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking onder het tweede middel.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. MOONEN